

Een bijzondere pelgrim op weg naar Compostela

Gisteravond hebben wij op de terugweg naar ons hotel een waterkoker gekocht, zodat we in de ochtend op de hotelkamer heet water hebben om koffie te kunnen maken. Het is zes uur als ik wakker word. Ga me vlug douchen en dan direct water koken. Om kwart voor zeven is alle bagage in de bus en drinken we buiten een bakje koffie.

Het is vandaag 21 augustus.

Het is lekker weer en op de weg naar de start koop ik nog snel wat verse croissants en chocoladebroodjes. We zijn om 8 uur weer bij ons startpunt bij Noailly. Vanaf hier is het nog 1750 kilometer naar Santiago.

Na het ontbijt gaan we snel op pad, vandaag willen we snel wat kilometers maken voordat het weer te warm wordt. Ik vertrek als laatste en haal na enige tijd Arie Evegroen in. We lopen samen op en komen bij een mooi steekje, dat Theo van de Ven heeft uitgezocht voor de verzorging.

We komen daar als eerste aan. Ik beseft dat dat niet kan, dus zijn de anderen voor de verandering weer eens fout gewandeld. Een belletje geeft uitsluitel, ze zijn inderdaad verkeerd gelopen en wandelen nu op weg naar Saint-Romain-la-Motte. Dus wij breken op en gaan ook verder die richting op.

In Saint-Romain-la-Motte bekijk ik de kerk, de pastoor komt er even bij staan en geeft me een hand. Hij vertelt dat er zo meteen een dienst is. Even later zie ik een heleboel ouders met hun baby aankomen voor een doopplechtigheid. De anderen van onze groep komen

ook aanwandelen en dan zijn wij weer compleet. Wij laten een stempel plaatsen op het Credencial del Pelgrino.

Nu op pad naar Saint-Haon-le-Châtel, met de totale rugzakbelading voor de komende weken op de rug. Het is warm en merk ik wel dat ik nog moet wennen aan het wandelen met bepaking, maar dat komt in de komende weken wel weer goed.

Al zie ik even later dat ik niet de enige ben die het warm heeft. Als er niet zoveel kroos in de poel had gelegen, had ik graag met ze willen ruilen.

Saint-Haon-le-Châtel blijkt weer hoog te liggen, dus het is weer klimmen geblazen. Rond half één bereik ik het stadje met zijn vestingmuur en de torens, waar er nog zeven van de oorspronkelijke zeventien van over zijn.

Ik doe de rugzak af, pak een bakje koffie en slenter daarna nog even door

het stadje. Ik ga de kerk binnen, neem plaats op een van de banken en laat de stilte over me heen komen. Het is even heerlijk zo te zitten, komt het door de koelte of doet de kerk je toch wel wat?

De bedoeling is om in het volgende dorp te gaan eten. Ik ga alvast vooruit omdat te bespreken.

Maar dan gaat het mis. Ik wandel de verkeerde kant op en klim naar La Judée. Daar spreek ik iemand aan en vertel hem dat ik het een fantastisch mooie omgeving vind, maar dat ik niet weet waar ik op dat moment ben.

Terwijl de zinderende zon op ons neer schijnt, probeert de man mij duidelijk te maken waar ik terecht ben gekomen. Ik bedank hem voor de informatie en bel naar Theo van de Ven, dat ik wat achterop raak en niet op tijd in het afgesproken dorp kan zijn.

Volgens de bekende wet gaan alle dingen op zo'n moment fout, want ook met Theo gaat het die morgen niet van een leiendakje. Hij had die nacht de koeling laten doordraaien, waardoor er startproblemen waren met het busje.

In Renaison duurt het even voordat iedereen weer bij elkaar is. Mijn telefoon staat per toeval ook alleen op trillen en zo mis ik enkele telefonische oproepen.

In het dorp blijkt de kok van het restaurant al naar huis te zijn. Dus, dat wordt zelf kippensoep maken in de schaduw van een grote boom.

We besluiten om tot 4 uur hier te blijven en zo de ergste warmte te ontwijken. Klokslag 4 gaan we verder; het is nog steeds erg warm, zo'n 36 graden in de schaduw. Zelfs de wind is nu warm, we krijgen gelukkig wat beschutting van de bomen. In Saint-André-d'Apchon zien we Theo met het busje staan, hij is in gesprek met een Fransman. Maar, of ze er veel wijzer van worden! Wij krijgen een stuk meloen en dat is een welkome verfrissing. We volgen een mooie onverharde weg op de helling en hebben een mooi uitzicht op het dal van de Loire.

In de verte zie ik Roanne liggen, daar zullen wij de komende nacht doorbrengen. Eerst moet er echter nog behoorlijk geklommen worden. Het wordt zwaar en de rugzak gaat nu zijn tol opeisen.

Ik ben blij als ik het plein van Saint-Alban-les-Eaux bereik. Op een terrasje drinken we wat en gaan dan op weg naar ons overnachtingadres.

Hotel Terminus heeft erg mooie kamers voor ons gereedgemaakt en iedereen is erg tevreden. We zullen hier drie nachten verblijven. Wat een luxe voor eenvoudige pelgrims zoals wij zijn. 's Avonds genieten we eerst van een uitgebreid Chinees-wokbuffet, voordat we moe onze kamer opzoeken.

Ik val direct in slaap, maar rond twee uur ben ik weer wakker. Pak mijn laptop en maak de boekingen voor de wandelreis in Nieuw Zeeland voor komende januari rond. Daarna begin ik aan dit blogverslag. Zo tegen half vier ben ik daarmee klaar en dan staan ook

de foto's tot vandaag op mijn Picasa webalbum. Ik besluit nog even op bed te gaan liggen.

22 augustus

Het is even voor zessen als ik weer wakker word. Ik zet koffie terwijl de andere Theo de afwas doet op onze kamer. Om kwart voor zeven staat iedereen klaar bij het busje. Over een ding zijn wij het helemaal eens: de kamers in dit hotel zijn ruim en mooi.

Onderweg naar het startpunt maken we nog een snelle stop om wat stokbroden en croissants in te slaan.

Op dit moment is het nog een draaglijk temperatuurtje, maar het is vannacht maar weinig afgekoeld en weldra zal de zon weer genadeloos toeslaan.

We verlaten Saint-Alban-les-Eaux langs een laan omzoomd door platanen en dalen af in het dal. Het duurt maar even of er wordt ook weer geklommen. Ook vandaag wandel ik met

volle bepaking op mijn rug. De waterzak is gevuld met ruim 2 liter water. Verder genieten wij volop van mooie uitzichten op het dal van de Loire.

We bereiken

Lentigny. Theo staat daar al te wachten met koffie en brood, dat is dan gelijk ons ontbijt voor vandaag. Gelukkig kunnen we ook terecht voor een mooie gemeentestempel, maar verder is hier alles gesloten.

In de loop van de morgen passeren wij het 18e eeuwse kasteel Châtelus. In een nabij gelegen weiland hebben een aantal hengsten wel erg veel belangstelling voor een paar merries in het weiland ernaast.

Een tijdje laten bereiken we het tweelingdorp Saint-Jean-Puy en Saint Maurice sur Loire. Ook hier wacht Theo met een bakje koffie. Ondanks de toe-

nemende hitte gaat die er goed in. Wij genieten ook nog steeds van het prachtig uitzicht op de Loire en de Gorges de Loire. Persoonlijk maak ik nog even een rondje door het stadje, bezichtig de Donjon en de plaatselijke kerk. Hier zijn veel oude muurschilderingen uit de 13e eeuw te bewonderen, waaronder een St. Jacobspelgrim, die pas in 1999 werd herontdekt.

Het is genieten van de omgeving waar we nu doorheen wandelen, maar even later tijdens een klim gaat er toch iets fout. In de omschrijving staat dat we na de afdaling haaks naar het oosten moeten afbuigen, maar ik ben alweer aan het klimmen.

Er is ook geen markering meer te zien. Ik ga terug en kom bij een begroeide weg, maar daar valt ook nergens een markering te bespeuren en het pad is verderop ook onbegaanbaar. Ik probeer nog een ander pad, maar dat loopt ook dood. Dan merk ik dat ik ook mijn routebeschrijving ben kwijtgeraakt. Ik besluit die eerst te gaan zoeken en vind hem een paar paden terug, waar ik eerder de markering zocht. Ik ben helemaal het spoor bijster en bel even naar de anderen om te informeren.

Juist op dat moment komt Arie aanlopen en die heeft gelukkig een GPS die nog werkt. Wij besluiten om het dorpje Bully in te geven en die richting op te gaan. Eerst komen wij toch weer op een doodlopend pad en kiezen dan ten einde raad voor een pad dat helemaal naar boven klimt. En daar vinden we warempel de goede markering.

Ik houd het niet meer van de warmte en mijn rugzak weegt steeds zwaarder na die paar klimmen. In Bully vinden wij ook geen café, waar ik zo op gehoopt heb. De verzorgingspost staat er wel, het is echter maar een mager schaduwplekje bij een kerkhof. Er is gelukkig wel een waterkraan. Ik draai hem wijd open en spuit me helemaal nat. Dat koelt wel iets af. Uitgeput en drijfnat drink ik wat Theo mij aanreikt. Gelukkig kom ik weer bij mijn positieven en drink nog een kop gevulde soep en een yoghurt.

Zodra de anderen weer aanstalten maken om verder te wandelen, neem ik toch nog even een kop koffie en maak gebruik van de kraan om mijn voorraad aan te vullen. Gelukkig zie ik dat ik daar mijn bril nog heb liggen. Ik besluit verder te gaan met een kleinere rugzak. De puf om foto's te maken is echter helemaal over. Ik ben echt doodmoe en vraag me af hoe dat in de komende weken verder zal gaan.

In het plaatsje Dancé wacht Theo op ons bij de kerk. Ik zoek even verkoeling in de kerk, of ben ik toch op zoek naar bezinning? Ik weet het niet, maar het geeft me in ieder geval een rustig gevoel en het is er koel.

Daarna probeer ik nogmaals totale afkoeling te vinden onder een kraan bij een grote kuip. Terwijl ik daar even later in het gras lig, laat Theo nog eens 10 liter koud water over mijn rug stromen. Heerlijk is dat!

Voor vandaag resten ons nog 4 kilometer en ik besluit ook mijn nieuwe Teva's maar eens uit te proberen. Enigszins ontspannen begin ik zo aan de laatste kilometers. Dan, toch nog een tegenvaller als aan het eind van de rit ook het enige café gesloten blijkt te zijn. Wij gaan niet bij de pakken neerzitten en drinken een biertje uit eigen koeling en rijden vervolgens richting Roanne voor onze overnachting.

Ik ben uitgeput als we daar aankomen, neem een ijskoude douche en val op bed in een diepe slaap.

Omstreeks 19 uur word ik weer wakker en besluit toch maar even naar het Chinese buffet te gaan, want dat is me gisteren uitstekend bevallen.

Daarna neem ik het wandelschema van de komende dagen nog eens door. Er is wat ruimte om te schuiven met de afstanden, maar wij willen in ieder geval maandag in de voormiddag Le Puy bereiken. Mogelijk kunnen we op een avond wat langer doorwandelen, dan is de hitte wat draaglijker. Vandaag was de temperatuur de hele dag tegen de 40 graden. Dat hou je wel een voormiddag vol, maar in middaguren moet je toch je rust nemen en de schaduw opzoeken. Nee, het leven

van een pelgrim gaat niet altijd over rozen, ook niet van "luke" pelgrims zoals wij.

En, dit luxe leventje zal ik volgende week zeker missen, als ik er alleen voor sta.

23 augustus

Het is nog geen half zeven als Theo al in de tuin van ons hotel zit te wachten en nauwelijks een half uur later vertrekken wij naar Amions, het 25 km verderop gelegen startpunt van vandaag.

Daar ontbijten we, met z'n allen, onder een licht bewolkte hemel. Het ziet er naar uit dat de zon vandaag geen moeite zal hebben met de nog aanwezige wolkjes.

We wandelen over een rustige asfaltweg, die snel overgaat in een onverhard pad. Hier en daar ook wat boschages en dat geeft schaduw. Vanuit een weiland staan de koeien ons be-

een schaduwrrijk plekje, heeft Theo van de Ven zijn post gestald. Wij drinken wat en hij heeft ook een mooie perzik voor ons.

We blijven maar even want het parkeers is lekker vlak en nu kunnen we kilometers maken. Bij een meer zie ik een statige witte reiger die vanuit een kale boom het hele gebied overziet.

In Bussy-Albieux tref ik een café en daar laat ik mij een biertje goed smaken. Ik schaf wat postzegels aan om binnenkort eens kaarten naar bekenden te kunnen sturen. (Die naar OLAT-Nieuws is natuurlijk nog onderweg!)

Theo wacht ondertussen een aantal kilometers verderop met een heerlijk gevulde soep.

Ik ga even languit op het veldbedje liggen, doe de ogen even dicht en ben vertrokken. Dan komen twee Duitse pelgrims aanwandelen, die op weg zijn van Cluny naar Le Puy. Evenals een andere groep die we eerder troffen,

langstellend aan te gapen. Een eind verderop heeft een zestal honden belangstelling, maar ze zijn zo klein dat ik mijn dazer niet hoeft te gebruiken. Dat brengt me echter op het idee dat ding eens uit te proberen. Achter een hek staan wel een paar van die joekels en die druipen meteen met de staart tussen de benen af.

Onze eerste doorkomstplaats vandaag is Pommiers-en-Forez, een vestingstadje met een mooie kerk.

Even buiten de bebouwde kom, op

zijn zij vier jaar geleden in Le Puy begonnen en ze zijn vorig jaar tot Leon gekomen. Ze vinden het nu echter te warm en denken dat het half oktober beter zal zijn om te wandelen.

We wandelen nu over een onverharde weg langs het kasteel van Beauvoir. Een heerlijk windje zorgt dat het vandaag niet te warm wordt. Ondanks dat de temperatuur rond de 30 graden schommelt, heb ik nu geen last van de warmte en de rugzak lijkt zelfs niet zo zwaar. Ik draag een licht overhemd

over een isohemd en regelmatig giet ik daar wat water overheen.

Er volgt nog een lang stuk over de D42, maar gelukkig staat Theo onderweg met een stuk fruit. Hij belooft dat hij straks even voor Ste Agathe-la-Bouteresse even zal wachten.

En dan zie ik een waterplas waarin gezwommen wordt. Ik bedenk me geen

prachtige uitzichten, maar gelukkig is er ook afwisseling met bossen. In het plaatsje Champdieu besluit ik om even een bezoek te brengen aan de kerk. Terwijl ik rustig wat drink en tot rust kom bekijk ik al het moois dat in de kerk te zien is. In een crypte ligt een baby begraven en er zijn ook enkele mooie muurschilderingen. In een er-

ochtend mijn eerste werk, dat ik niet oversla.

Het is licht bewolkt en prima wandelweer. Wij praten even met een Fransman. Hij maakt ons attent op een pad dat langs de St. Rochus kapel loopt en beslist de moeite waard is. De kapel is helaas gesloten, maar we genieten van een machtig mooi uitzicht. Wij wandelen verder en komen in Saint-Georges-Hauteville. Hier komen de route vanuit Lyon en die vanuit Cluny bij elkaar. Eerst volgt een korte daling en direct daarop volgt een klim naar Montsupt. Het stijgt behoorlijk, maar nu worden wij ook beloond door een prachtig uitzicht. We wandelen over restanten van een Keltische/Romeinse weg, de zogenaamde Via Bollena, eertijds de verbindingsweg van Lyon met Spanje. De volgende plaats heet Margerie-Chantagret en daar staat Theo met zijn busje. In dit plaatsje is een restaurant met een menukaart waar we kunnen eten. Maar dat eten stellen wij voorlopig nog even uit. Wij maken wel een afspraak voor later vandaag.

Voordat ik verder ga, breng ik een bezoek aan de kerk. In een crypte zie ik een kleine kapel en daar steek ik een kaarsje op voor een goede vriendin Paula. Zij heeft de laatste tijd nogal wat tegenslag met haar gezondheid. Bij een brug in het gehucht Le Pont benutten wij de mogelijkheid om water in te slaan.

Dan bereiken wij Saint-Jean-Solemieux waar Theo staat te wachten om ons met het busje naar Margerie-Chantagret te brengen. De keuze die we eerder op de dag maakten, wordt ruim beloond en we genieten van een heerlijke maaltijd.

Na deze voortreffelijke lunch besluiten wij toch om weer vlug verder te gaan. Wij wandelen door bossen en over mooie smalle paden naar Marols. Ook weer zo'n mooi typisch plaatsje met prachtige straatjes en een kerk.

Daar wil ik een stempel laten plaatsen in mijn pelgrimspas, maar merk tot mijn schrik dat ik al mijn papieren kwijt ben, waaronder mijn pelgrimspas

moment en even later lig ik heerlijk in het water te spartelen. Wat geeft dat een verfrissing!

Even voor vieren komen wij in Montverdun. Vandaag hebben wij ruim 28 km gewandeld en het ging allemaal zonder problemen. De kok van het plaatselijk restaurant is er vandaag niet en daarom eten wij maar koude schotel. Daarna beklimmen we nog even een berg waarop de kerk is gebouwd en halen daar een pelgrimsstempel. Er ligt ook een leuke gîte, maar wij hebben nog een nachtje te goed in ons hotel in Roanne.

24 augustus

Vanmorgen hebben we de bagage weer in ons busje gestopt en zijn we om zeven uur op weg naar Montverdun voor de start. Op het dorpsplein gebruiken we ons ontbijt en dan weer te voet op pad op onze pelgrimspas.

Volgens de beschrijving zitten er voor vandaag weer behoorlijk wat klimmen in de route, maar vanwege de bewolking belooft de temperatuur draaglijk te blijven. Regelmatig krijgen we

van herken ik het Laatste Avondmaal. Als ik buitenkom is de temperatuur weer behoorlijk aan het oplopen en ik merk dat de voorraad in mijn waterzak behoorlijk gezakt is.

Wat verderop kom ik in Montbrison, waar we onze warme lunch gebruiken op een terras. Vanwege een begrafenis is er daarna geen gelegenheid om even de kerk binnen te wippen dus gaan we direct door. Als wij het dorp uitwandelen, gooit het weer plots roet in het eten. Het begint met een paar grote druppels, maar we zijn nog geen honderd meter verder of de hel breekt los en het begint te onweren.

We besluiten om vandaag niet verder te trekken en hier de wandeling te beëindigen. Theo brengt ons naar het overnachtingadres.

25 augustus

Een half uur eerder dan gebruikelijk vertrekken we naar Montbrison, want het is een heel eind rijden en wij willen het stuk dat wij gisteren voor gezien hielden ook nog doen. Ons ontbijt bestaat vanmorgen uit een stuk stokbrood en een beker koffie. Dat is elke

maar ook mijn gewone paspoort. Ik ga nog even kijken in de kerk en in het restaurant, maar helaas niets te vinden. Dat is balen, want 15 dagen na mijn terugkeer uit Santiago heb ik hem alweer nodig voor een andere trip. Morgen dus meteen aangifte doen bij de politie.

We besluiten om toch nog even verder te wandelen, maar nu zitten de weergoden niet meer mee. Het begint te onweren en even later valt het water met bakken uit de hemel. We besluiten het vandaag voor gezien te houden. Als we daarna bij ons hotel komen is het weer droog. Dan ook maar meteen gebruik maken van het zwembad om de dag te besluiten.

26 augustus

Vanmorgen zet Theo mij af in Montbrison en rijdt dan met de anderen door naar het startpunt voor vandaag. Daar wordt eerst ontbeten voordat aan de wandeltocht wordt begonnen. Ik kijk nog wat rond op plaatsen waar we gisteren zijn geweest of ik per toeval mijn verloren spullen daar ergens tref. Helaas.

Daarna doe ik bij de politie aangifte. Het duurt nog een tijdje voordat Theo mij hier op haalt om me naar het startpunt te brengen. Tot overmaat van ramp heb ik vanmorgen mijn mobiel in het busje laten liggen, dus kan ik Theo niet inzien waar ik op dit moment precies ben. Op de TomTom in het busje staat alleen een gendarmerie en

een politiepost aangegeven. Gelukkig kiest Theo de politiepost en niet de gendarmerie die 17 km verderop is gelokaliseerd. Ik heb postgevat op een strategisch punt, bij een rotonde, daar moet hij wel passeren. En inderdaad, daar zie ik het busje aankomen!

We rijden direct door naar Estivareilles, maar daar blijken de anderen nog niet te zijn. Onderweg naar deze plaats hebben we al opgemerkt dat de Jacobsschelp, die we de afgelopen dagen volgden, niet de GR3 (wit-rood) aanhoudt en momenteel een heel ander traject volgt. Na telefonisch contact blijkt dat de groep net bezig is met het laatste stuk beklimming naar Montarcher (1162 m). Dus wij vertrekken snel daar naartoe. Ik waarschuw de anderen voor een splitsing van de route met de GR3. Ik probeer mij zo spoedig mogelijk bij de groep aan te sluiten. Maar dan gaat het gaat regenen. In alle haast stop ik wat spullen in mijn regenjas en laat natuurlijk mijn fototoestel in de bus liggen.

Bij het afdaling maak ik al meteen een fout; ik zie de splitsing van de GR niet en blijf de Jakobsschelp volgen.

Beneden aangekomen zie ik nog steeds geen rood-witte markering. Na het passeren van de plaatsjes La Guette en Les Granges vraag ik naar de GR3 markering en ik word weer terug de heuvel opgestuurd. Bijna boven loop ik Arie tegen het lijf, die heeft voor de regen geschuld. Hij is voorstander om de schelp toch maar te blijven volgen.

Ik overtuig hem maar half en met tegenzin blijft hij toch in mijn spoor op zoek naar de rood-witte markering. Eindelijk treffen we een rood-witte markering ergens op een hoek in een straat. Het blijft nu de vraag of het ook de goede markering naar ons doel is?

Later zal blijken dat op het punt waar we de markering troffen ook een onverharde weg moet zijn geweest met wel het goede traject van de route. Arie en ik maken de fout om daar toch de schelp te gaan volgen, mede op aanraden van een plaatselijke informant die zegt dat we die kant op moeten. Het begint nu ook te onweren en nog harder te regenen. Schuilen heeft geen zin, want het ziet er niet naar uit dat het snel op zal houden. In de stromende regen zetten wij onze tocht voort in het voetspoor van de schelpen. Maar ik vertrouw het nog steeds niet en hoopvol vraag ik Arie om zijn GPS er toch even bij te halen. Weliswaar onbetamelijk voor een pelgrim, maar ik baal nog steeds dat mijn GPS het al na 4 dagen heeft opgegeven en niet meer aan de praat is te krijgen.

Spoedig blijkt dat de plaats Estivareilles maar niet dichterbij wil komen en wij besluiten op de GPS verder te wandelen naar die plaats. Het onweert nog steeds hevig en plotseling een harde inslag in de buurt. We duiken even de bosjes in, maar de regen en het gedonder blijft voortduren. Ondertussen vernemen wij dat de anderen wel goed zijn gevorderd en in het restaurant zijn gearriveerd om te eten. Wij gaan ook weer op pad over paden die inmiddels zijn veranderd in rivieren en af en toe gaan wij tot halverwege onze knieën door het water. Totaal doorweekt komen wij een tijd later aan in het restaurant. We sluiten ons vlug bij de rest van de groep aan en beginnen aan de maaltijd. Natuurlijk kan ik slechts nederig het hoofd buigen als er smalend over een reisleader zonder reizigers wordt gerept. Maar goed dat zijn de risico's van het vak.

*-Theo Tromp-
(wordt vervolgd)*